

nævnt i den Statslaanelov, som Finansministeren er kommen med, i hvilken det forudsættes, at det er Udgifter til indtægtgivende Aktiver, som Statslaanet skal dreje sig om. Det vilde ikke have været urimeligt, om et saadant Laan var søgt i Udlandet, i alt Fald mindre urimeligt, end naar man nu søger Laan til et ikke rentegivende Formaal. Altsaa, denne Mulighed har ligget for og var, synes jeg, rimeligere for den højtærede Finansminister at ty til, netop naar han har Sagen saaledes for sig, at han har haft Vanskelighed ved overhovedet at føre Forhandling i dette Efteraar, netop naar de politiske og finansielle Forhold vare saaledes i Europa, som den højtærede Finansminister selv har skildret. Saa var der ogsaa den Betænkelighed for ham, at han maaske til Slutning ikke kunde faa Laanet, og hvad havde da været rimeligere end at bruge Tiden til at sikre sig Laanet i Indlandet? Jeg forstaar altsaa ikke, at den højtærede Finansminister slet ikke har tænkt paa denne, som jeg synes, tredie og nærliggende Mulighed, og jeg for min Del beklager, at den højtærede Finansminister ikke har gjort det, og at vi ikke i Stedet for at staa overfor et udenlandsk Veksellaan staa overfor et fast indenlandsk Laan.

Hvad nu angaar min Gruppes Stilling til dette Forslag, ville vi følge vore Meningsfæller i det andet Ting og stemme for Forslagets Vedtagelse. Det følger af den hele Situation. Nu er der efter min Mening ikke Mulighed for at gaa til noget andet. Jeg giver den højtærede Finansminister Ret i, at det ikke i Øjeblikket vilde være klogt at tage Pengene af Kassebeholdningen. Vi stemme for det, men vi lægge hele Ansvaret over paa den højtærede Finansminister, ganske som Højres Ordfører i denne Sag har gjort, og des mere, som jeg i alt Fald for min Del ikke billiger, at Pengene skaffes til Veje paa den Maade, som den højtærede Finansminister tænker at skaffe dem til Veje paa.

Harald Jensen: Jeg kan fatte mig meget kort, idet jeg kan indskrænke mig til at henvise til, hvad mit Partis Ordfører har udtalt i Folketinget. Han paaviste, som bekendt af Bladene — Fortrykket have vi jo ikke faaet endnu —, at det vilde være bedre, og at det vilde være gørligt at betale Laanet i Stedet for at forny det. Til dette Standpunkt kan jeg slutte mig. Jeg beklager, at den højtærede Finansminister ikke kan gaa med til et Forslag

herom, men skal alligevel anbefale det til dette høje Tings Velvillie.

Estrup: Jeg har ikke begæret Ordet hverken for at rose eller dadle det foreliggende Forslag, men kun for at udtale min store Beklagelse over, at den højtærede Finansminister ikke har søgt nogen Forhandling om et saa vigtigt Forslag som dette med Rigsdagen. Finansministeren har i Aar og Dag vidst, at den 14. December 1911 skulde han betale de 15,120,000 Kr. Finansministeren kan neppe have været i Tvivl om, at han ikke kunde betale dem mellem de løbende Udgifter. Der har altsaa for den højtærede Finansminister været rundelig Tid til at overveje denne Sag, men der har ogsaa været rundelig Tid for ham til at forhandle med Rigsdagen derom. Saaledes som Lovforslaget foreligger, er der i Virkeligheden forelagt til Beslutning af Rigsdagen en Sag, hvormed Rigsdagen faktisk ikke kan tage Beslutning, fordi Finansministeren paa egen Haand, selvstændig har afgjort hele Sagen. Jeg kalder den afgjort, naar der i Virkeligheden kun er Dage og Timer tilbage, før Pengene skulle ligge paa Bordet. Under disse Forhold vil jeg indskrænke mig til at udtale, at det hele fulde Ansvaret for den foreliggende Sag kommer til at ligge paa Finansministeren. Men jeg kan efter hele mit Syn derpaa ikke give min Stemme til Fortsættelse af den Finanspolitik, som blandt andet bestaar i at dække løbende Udgifter med Laan og det oven i Købet med Veksellaan.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker de ærede Partiordførere, fordi de — maaske dog paa et enkelt Medlem nær, det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) — have tilkendegivet som deres Partiers Villie at stemme for dette Forslag.

Jeg har derefter nogle Bemærkninger at gøre til, hvad der er udtalt i Dag i dette høje Ting.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) spurgte, om jeg ikke mente, at det vilde medføre Vanskeligheder, at de to midlertidige Laan forfalde paa Tidspunkter, som ligge saa nær ved hinanden. Jeg frygter ikke dette, og jeg skal sige hvorfor. Selv om Forholdene maatte komme til at ligge saaledes til Foraaret, at vi ikke ere i Stand til paa rimelige Vilkaar at stifte det faste Laan, men maa søge Fornyelse af de midlertidige, er Forholdet det, at Laanene ere afsluttede med fire forskellige Finansgrupper, og